

LAMBERTUS is de verlatijnste variant van LAMBERT

----- door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde Germaanse naam:

1] 'lam-' is een verbastering van 'land'

2] '-bert' = 'stralend', 'prachtig'

Dus: 'schitterend in het land', 'beroemd in zijn land' enz.

*

Lambertus van Maastricht osb, Luik, België; bisschop & martelaar; † **709**; feest **17 september**.

Lambertus moet geboren zijn rond het jaar 640. Waarschijnlijk was hij afkomstig uit de Maastricht. Zijn opleiding kreeg hij daar in het koninklijk paleis. De bisschop van dat moment Theodardus, had hoge verwachtingen van hem. Hij hield persoonlijk toezicht op de studie van Lambertus. Toen Theodardus door moordenaars was gedood (ongeveer in het jaar 670), werd Lambertus zijn opvolger als bisschop van Maastricht. Maar na een paar jaar kwamen er nieuwe machthebbers. Die wilden hun eigen vriendjes als bisschop van de stad Maastricht. Hoewel Lambertus niets verkeerd had gedaan, werd hij dus toch verjaagd. Hij ging onopvallend wonen tussen de monniken van het klooster in de Belgische plaats Stavelot. Aan de buitenkant zag je niets bijzonders aan hem; hij was een gewone monnik tussen alle anderen.

Er is uit die tijd een verhaal bekend, waaruit blijkt dat Lambertus een bijzonder man was. Toen hij eens midden in de nacht stilletjes opstond om in de kerk te gaan bidden, liet hij een sandaal op de vloer van de slaapzaal vallen. De vloer was van houten plank; dus dat maakte behoorlijk veel lawaai. Vader abt werd er wakker van en daar was hij door uit zijn humeur. Dus hij bromde half vanuit zijn slaap dat de veroorzaker van dat lawaai onmiddellijk 'naar het kruis' moest. Het kruisbeeld stond buiten opgesteld voor de ingang van de kerk. Op dat moment was het hartje winter; het had gevoren en was begonnen te sneeuwen. Lambertus deed wat hem werd opgedragen en bracht de hele nacht in kruisgebed (de armen gespreid met de open handen naar de hemel gekeerd) voor het kruisbeeld door. De volgende morgen bleef zijn plaatsje aan tafel leeg; ook in de kerk ontbrak hij. Vader abt vroeg of iemand Lambertus had gezien. Niemand. Maar één van de monniken zei: "Maar, vader abt, u hebt vannacht toch zelf iemand naar het kruis gestuurd om daar te gaan bidden?" "Ja maar, antwoordde vader abt geschrokken, het is al licht; we zijn alweer acht uren verder. Ga eens kijken wat er gebeurd is!" Ongerust gingen ze kijken. En daar zat Lambertus op zijn knieën midden in de sneeuw; zijn armen gespreid; er lag een dikke laag sneeuw op, net als op zijn schouders en zijn hoofd. Hij was helemaal koud en verstijfd. In allerijl schoot vader abt te hulp en smeekte Lambertus om vergiffenis. De broeders liet hij zo snel mogelijk een heet bad voor hem klaarmaken.

Na een jaar of tien keerde alles weer om. Zijn vijanden werden verdreven en er kwam weer een vorst op de troon die Lambertus graag terug wilde als bisschop van Maastricht. Uit alles blijkt dat hij bij de gewone mensen bijzonder geliefd was. Je kunt het nog zien aan de vele Lambertuskerkjes langs de grote rivieren in het zuiden van ons land. Die zijn allemaal naar hem naar hem genoemd.

Toch is hij uiteindelijk niet in Maastricht blijven wonen, maar naar de stad Luik verhuisd, in het tegenwoordige België. In die plaats werd hij tenslotte vermoord, terwijl hij op zijn bed lag uit te rusten na een langdurige nachtelijke gebedsdienst. Hij moet toen ongeveer zeventig jaar oud geweest zijn. Waarom werd hij vermoord en door wie? Dat is niet zeker, maar men heeft wel een vermoeden. De Koning Pepijn die op dat moment aan de macht was, had naast zijn eigen vrouw, de koningin, nog een vrouw genomen; Alpais heette zij. Dat is verboden voor een volgeling van Jezus. Dat zei Lambertus dan ook tegen hem. Niet één keer; hij kwam er steeds op terug. De koning zei dat hij er spijt van had, maar hij veranderde er niets aan. Tenslotte huurde die Alpais twee moordenaars. Ze beloofde hun een grote beloning, als zij Lambertus voorgoed zijn mond konden laten houden. Eén van hen, Dodo genaamd, klom op het dak, maakte er een gat in boven het hoofd van Lambertus en liet zijn zwaard op diens hoofd vallen. Er waren op dat moment twee leerlingen bij hem in de kamer. Die werden voor alle zekerheid ook gedood.

Lambertus werd begraven in de kerk van Maastricht. Maar zijn opvolger, bisschop Hubertus, bracht zijn stoffelijk overschot naar Luik. Daar is het tot op de dag van vandaag.

Hij is de patroon van de boeren, de verbandleggers, tandartsen en chirurgijnen; en hij wordt aangeroepen bij nieraandoeningen.

*

Er zijn nog meerdere andere heiligen en zaligen die Lambert heten.